

РЕШЕНИЕ

№ 2757

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 27.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10891** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Н. Ф., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданка на М., срещу Решение № 15245 от 23.10.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Навежда доводи, че административният орган не е обсъдил и анализирал всички факти и обстоятелства в подкрепа на подадената молба за закрила, като е формулирал бланкетни и неаргументирани изводи за отхвърляне на молбата. Счита, че бежанската и история сочи, че същата попада в хипотезата на чл. 8 и чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Претендира се отмяната на обжалваното решение и връщането на преписката за разглеждане на молбата за международна закрила по същество.

В съдебно заседание, оспорващият се явява лично и чрез процесуален представител адв. Д.-назначена по реда за предоставяне на павна помощ, и поддържа жалбата на

заявените основания.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Х., който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба вх. № В-13-210/13.06.2023г. на РПЦ - [населено място], до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), чужденката М. Н. Ф. е поискала международна закрила в Република България. Лицето е регистрирано с имената М. (собствено име), Н. (бащино име) и Ф. (фамилно име), от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], М., гражданка на М., етническа принадлежност: арабка, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение: разведена, ЛНЧ [ЕГН]. Първоначалните и лични данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3.

От административната преписка се установява, че чужденката е получила копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписала лично. По подадената молба за закрила е изготвено становище рег. № УП4907/16.12.2023г. от младши експерт в отдел ПМЗ-"кв. В." в РПЦ- С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденката да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съставен е и доклад от главен експерт в дирекция „СДА“ на ДАБ при МС относно здравословното състояние, извършените прегледи в лечебни заведения и предстоящи такива, вкл. и хоспитализация на М. Н. Ф., която е настанена на територията на ПМЗ-"кв. В." в РПЦ- С..

На проведено интервю на 13.07.2023г. с рег. № УП 4907 на ДАБ оспорващата посочва, че е родена [населено място], М.. Напуснала е държавата си по произход заедно с дъщеря си и двете си племенници легално със самолет за Турция през юни месец 2023г., където е останала една седмица. На 06.06.2023г. нелегално от Турция преминала на територията на Република България. Заявява, че не си спомня нищо и единственото, което споделя е, че крака ѝ е пострадал от дългия път пеша и се е събудила в болница. Уточнява, че дъщеря ѝ и племенниците ѝ са продължили своя път към Италия, която е била тяхната крайна цел.

Твърди, че е разведена е със съпруга си и цялото ѝ семейство се намира в М.. Работила е като фризьорка в салон за красота.

Мотивира молбата си за закрила с твърдения за проблеми със съпруга си, който искал да ѝ вземе дъщерята. Заявява, че нейната крайна цел е била Италия. Допълва, че не желае да се върне в М., поради възможност за семейни проблеми със съпруга ѝ там. В хода на интервюто заявява, че не е имала никакви проблеми във връзка със своята етническа и религиозна принадлежност в М.. Посочва, че не е била задържана и арестувана. Твърди, че не е била член, нито на политическа партия или организация, нито на въоръжена групировка или паравоенно формирование. Пояснява, че не е

имала проблеми с официалните власти, армията и полицията в родината си. Изрично допълва, че не е била заплашвана лично от никого и че не ѝ е оказвано насилие в М..

С оспореното в настоящото производство Решение № 15245 от 23.10.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е приел, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Предвид необоснованите ѝ твърдения, органът е приел за неустановено осъществено спрямо нея преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Не са установени положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ и с тези мотиви, искането на чужденката в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

На следващо място, органът е достигнал до извода, че липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут, като се е аргументирал с недостоверните твърдения на молителката, че тя е била принудена да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, или по причина на реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. В тази връзка е прието, че предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ не са налице. Председателят на ДАБ е констатирал, че липсва личен елемент за търсената международна закрила и е приел, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. Същевременно за кандидата са се установили положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ. Приел е, че молителката не е посочила член от семейството и да има предоставена международна закрила в Република България, затова за него не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Посочените от чужденката лични мотиви за желанието и да напусне страната си на произход не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Решението е връчено на оспорващата на 30.10.2023г. срещу подпис в присъствието на преводач.

По делото е представена административната преписка в цялост, включително и ангажираните от страните допълнително писмени доказателства.

С административната преписка са представени и приети по делото медицински документи - епикризи, от които се установява, че М. Н. Ф. е постъпвала няколко пъти за лечение в УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“ по клинични пътеки с диагнози: К71.8 Токсично увреждане на черния дроб с картина на хепатит, К.29.1 – други остри гастрити, N17.8 остра бъбречна недостатъчност, N30.2 друг хроничен цистит, K80.1 камъни на жлъчния мехур с друг холецистит, K71.8 токсично увреждане на черния дроб, K86.1 други хронични панкреатити.

От процесуалния представител на жалбоподателката е представено копие от Епикриза от 14.01.2024г., издадена от УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“ за извършена операция на 12.01.2024г. на жалбоподателката.

От процесуалния представител на ответника е представена и справка вх. № ЦУ-381/19.01.2024г. на актуалната политическа и икономическа обстановка на Кралство М. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 15245 от 23.10.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е връчено на М. Н. Ф. на 30.10.2023г. лично срещу подпис, а жалбата срещу него е подадена на 07.11.2023г., което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на М. Н. Ф. е предоставена възможност да изложи съображенията си относно молба и за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен и логичен начин. От своя страна, на проведеното интервю молителката е дала обяснения, свързани с бежанската ѝ история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю. Оспорващата е подписала протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за нея език, отново с помощта на преводач.

Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище рег. № УП4907/16.12.2023г. от младши експерт в отдел ПМЗ-"кв. В." в РПЦ- С., съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващата да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съдът съобрази правната регламентация по настоящото дело, а именно Конвенцията за статута на бежанците, както и Директива 2004 / 83 / ЕО и Директива 2011/95/ ЕС (т. нар. Квалификационна директива), Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и националното право на Република България.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или

принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателката при направеното от нея интервю, съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец на молителката.

Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на М. Н. Ф., тъй като изнесените от нея факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и тя да е била преследвана. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплаха за М. Н. Ф. с оглед религиозна принадлежност, членуване в политическа партия или организация. Нещо повече, самата тя заявява в хода на интервюто, че не е имала проблеми и заради етническата си принадлежност.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателката е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

В този смисъл, правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Не се доказаха твърденията на жалбоподателката, че е била обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и, че спрямо нея е извършено някое от действията по преследване съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на молителката, следва да се отбележи, правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход М. Н. Ф. да е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция (т. 1) или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание (т. 2), или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3).

По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателката съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, изложени в жалбата до съда, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело C-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. За разлика от чл. 9, т. 1 и 2 ЗУБ и чл. 15, б. „а“ и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е специфично изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело *Elgafaji*, C-465/07, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.” Така възприетата от СЕС концепция за „пълзящата скала“ (‘concept of a sliding-scale’) кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the U. K.*, жалба № 25904/07- § 115; решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *Sufi & Elmi v the U. K.*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218).

В случая молителката не доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, поради присъщи на личното и положение елементи, ситуацията в държавата и на произход трябва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и тя да е изложена на тази опасност. Затова трябва да се прецени, дали обстановката в Кралство М. поражда за нея общ риск по чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело Diakit, C-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.”

Извършената преценка за липса на основания жалбоподателката да се опасява за живота или свободата си на тази територия поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, и че за кандидата е възможно да се завърне в Кралство М., се подкрепя напълно и от представената по делото справка за актуалното положение в Кралство М. с вх. № ЦУ-381/19.01.2024г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС. В същата се сочи, че ситуацията там не е усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава.

В конкретния случай за М. Н. Ф. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността ѝ поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане

в Кралство М., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че М. Н. Ф. би станала специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението ѝ елементи, в т.ч. такива, свързани с работата и, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните ѝ характеристики и в този смисъл М. Н. Ф. не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут.

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателката не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателката да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Индивидуалните фактори М. Н. Ф. да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в Кралство М., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при нейното връщане в държавата и на произход в разрез със забраната по чл. 33, ал. 1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС.

По отношение на представените от процесуалния представител на жалбоподателката медицински документи, настоящият съдебен състав намира, че безспорно се установява, че е извършена оперативна интервенция на М. Н. Ф.. Лечението ѝ е протекло без усложнения, както и не са открити други придружаващи симптоми или наранявания. При изписването ѝ е отбелязано, че здравният ѝ статус е трайно афебрилен т.е. без повишена температура, без възпаление, а изхода от лечението е с подобрене. Не са установени усложнения или други тежки здравословни последици, изискващи оперативна или друг вид намеса и лечение. В тази връзка съдът приема, че цялостното здравословно състояние на кандидата за закрила не може да се приеме за тежко и не са налице животозастрашаващи я от медицински характер обстоятелства, които биха ѝ попречили да се завърне и пребивава в Кралство М..

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващата, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Ф., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на М., срещу Решение № 15245 от 23.10.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: